

OBČASNÍK

KŘEŠŤANSKÉHO
SPOLEČENSTVÍ
OSTRAVA

PROSINEC 2005

Milé setry, milí bratři,

dostáváte do rukou poslední letošní Občasník. Věřím, že každý najdete něco, co Vás zaujme. Já bych rád upozornil na vše, co se týká evangelizační kampaně ProChrist 2006. Prosím Vás, abyste si informace pozorně přečetli a na modlitbě si položili otázku: K jakému zapojení do této akce Bůh vede **mě**? Věřím, že Pán chce použít nějakým způsobem každého z nás. Uslyšíš-li Boží hlas, prosím Tě, nenechej to bez odezvy! V krátkém čase se dozvíš víc, budeme se radit společně, co dál, ale modlit se můžeš už teď.

Konec roku, který se blíží, vede k zamyšlení, co jsme s Pánem zažili, co se nám povedlo a co ne. Je dobré se zamyslet a „sám sebe soudit“, je ale potřeba to dělat společně s Ježíšem, v pokoře a poddanosti. Pak to bude k užitku a přinese nám to nové nasměrování.

Přeji Vám všem požehnaný konec roku, děkuji každému, kdo přiložil ruku k Božímu dílu a věřím, že i v příštím roce půjdeme společně dál za tím, kdo nás zachránil – za Ježíšem Kristem.

S láskou Toník

Proč nechci dát svůj čas Bohu? Nebo chci?

Lubomír Ondráček

Od té chvíle mnozí z jeho učedníků odešli zpět a už s ním nechodili. Ježíš řekl dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Máš slova věčného života a my jsme uvěřili a poznali, že Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.“ J 6,66-69

Příběh, který je popisován v šesté kapitole Janova evangelia, je dramatický a plný zvratů. Na začátku následují Pána Ježíše zástupy a dochází k zázraku nasycení pětistí tisícového zástupu. Poté, co Pán Ježíš přináší radikální slovo o následování, se od Něj většina učedníků odvrací. Jejich reakce zní: „To je tvrdá řeč, kdo to může poslouchat?“ Pán Ježíš se nesnažil získat zástupy libivým způsobem. Jeho zvěst byla radikální a nekompromisní. Nyní je v situaci, kdy se zdá, že je ohrožena celá Jeho pozemská služba. Kolem Něj zůstal hlouček nejvěrnějších následovníků a Pán Ježíš se obrací s otázkou na nejužší kruh Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Petr přichází s radikální odpovědí, která má v podstatě dvě části.

Nemáme kam jít. Rozhodnutí Petra a ostatních z Dvanácti bylo tak radikální, že se neměli kam vrátit. Oni neměli život nastavený tak, že by to bez Ježíše šlo jen o trochu hůř nebo, že

by se dokonce bez Něj nic nezměnilo. Jejich život bez Ježíše již nebyl možný. Žádná zadní vrátka, žádný záchranný plán. Buď s Ježíšem nebo nic.

Petr měl jasný důvod svého rozhodnutí. Uvěřil a poznal. Tyto dvě věci spolu úzce souvisí. Pokud uvěříme zvěsti Pána Ježíše a skutečností, které o Něm říká Boží slovo, začneme poznávat, že Boží slovo má pravdu. Začneme poznávat život s Ježíšem v poslušnosti a vydání Bohu a je to něco tak nádherného, že není žádný důvod a žádná síla, která by nás mohla od tohoto následování odvést. Poznání, že Ježíš je Kristus – Syn živého Boha, změnilo život Petra i ostatních, kteří Ježíše následovali.

Jak tento příběh souvisí s otázkou z nadpisu článku? Setkávám se s křesťany, kteří se bojí navázat s Kristem ten úplně nejužší vztah. Mají strach riskovat úplné vydání. V podstatě mají obavu, že Ježíš po nich bude chtít něco, co ne-

zvládnou nebo co nebudou chtít. U někoho se možná jedná o obavu ze ztráty času, u jiného vyvstane obava o peníze nebo strach z nutnosti přerušit nebo naopak obnovit nějaký vztah. Mohli bychom samozřejmě jmenovat další věci. Velmi dobře tento pocit znám. Určitou část svého života jsem měl strach, že po mně bude Ježíš chtít něco, co nezvládnou a díky tomu ztratím věčnost. Kořenem této obavy bylo, že jsem neměl Petrovu zkušenost. Ježíši jsem vlastně nevěřil a neznal jsem Ho. Je totiž možné s Ježíšem dlouho chodit a přesto Mu ve skutečnosti nevěřit a neznat Ho. Ti učedníci, kteří řekli, že už je zvěst Pána Ježíše příliš radikální a že s Ním dále nebudou, nebyli lidé, kteří nějak plánovitě odpadli a nechtěli by s Ježíšem chodit. Oni by s Ježíšem dále chodili, pokud by je to nemělo stát všechno. Pokud nemáme vědomí, že není cesta zpátky, že jsou mosty spáleny a všechny zadní branky uzavřeny, bez víry a poznání Krista nám hrozí, že se vrátíme zpátky. Chodit s Ježíšem jen na 80% nebo 90% přináší utrpení, krade radost a je

velmi pravděpodobné, že jednou uslyšíme Ježíšovo slovo a řekneme: Ta řeč je příliš tvrdá!

V Lukáši 14,27 je další radikální prohlášení Pána Ježíše: „*Kdo jde za mnou a nenese svůj kříž, nemůže být mým učedníkem.*“ Mnozí bychom rádi našli nějakou variantu, jak být Ježíšovým učedníkem, ale po svém. Jsou mnozí, kteří se již ve svém srdci od Ježíše odvrátili, ale stále se k Němu hlásí. Pouze již odložili kříž – vědomí toho, že si zasluhují smrt a že starý člověk byl ukřižován spolu s Ježíšem.

Možná je v tvém životě strach vydat se Ježíši naplno. Potom ti bude život s Ním připadat těžký a mnohdy budeš zvažovat, jestli by to nebylo lepší bez Něj. Teprve poté, co poznáme to, co poznal Petr, poznáme skutečný život s Ježíšem. Neboj se přijít do nejužšího vztahu s Ním. Má tě rád a má pro tebe dobrý plán. To neznamena, že nikdy nebude nic bolet. Znamená to ale, že vždy bude s tebou, že tě nepustí a že se s Ním jednou budeš radovat v Novém Jeruzalémě.

Co prožívají Křesťanská společenství?

Rok 2004 byl pro Křesťanská společenství rokem významných změn. Službu ukončil senior Dan Drápal, zakladatel Křesťanských společenství a dlouholetý pastor KS Praha. Děkujeme mu za službu, kterou trpělivě vykonával řadu let. Nyní je emeritním, tj. „čestným“ seniorem. Kompetence a zodpovědnosti seniora převzala dočasně Rada KS.

Důležitým bodem v dalším vývoji byla pastoračka v létě 2004. Zde byla zvolena nová rada. Dosavadní radní Petr Rýgl (*KS Jičín*), Marek Prosner (*KS Klatovy*) a Karel Řežábek (*KS Plzeň*) dostali od kolegia důvěru a nově byli zvoleni Petr Kácha (*KS Praha – Vršovice*) a Samuel Kaleta (*KS Nýrsko*). Radě byl prodloužen mandát z jednoho na tři roky, tj. do léta 2007.

K prvním úkolům rady patřilo pojmenování vize Křesťanských společenství – pracovní text byl uveden v jarním čísle Občasníku.

U zrodu KS jako svazku sborů na počátku 90. let stálo přesvědčení, že je prospěšné, aby vedoucí sborů udržovali důvěrné a otevřené vztahy. Tato vize nás dosud spojovala, přestože sbory jsou velmi různorodé, nemají jednotnou liturgii, společný zpěvník, ani ve všech de-

tailch jednotné učení. Je však tato vize dostatečně nosná i do budoucna, zvláště nyní, po odchodu integrující osobnosti otce zakladatele Dana? Zůstanou KS volným svazkem nezávislých sborů, nebo převáží touha po větším stmelení a jednotnějším vedení? Jaké mají být kompetence seniora a rady a jaká je správná míra svobody a spolupráce sborů? Uzářila již chvíle pro volbu seniora a máme mezi sebou bratra, který by byl ochoten do úřadu vstoupit a jemuž by ostatní byli ochotni se poddat?

Danovým odchodem také nabyla na naléhavosti otázka „nadsborové služby“ a také jakéhosi „apoštolského“ ukotvení či zastřešení, po kterém mnohé sbory více či méně touží a vyhlíží je. A je to tak správné: Káeska si vždy uvědomovala, že tělem Kristovým je celá církev a Bůh nedává všechny zdroje jen do místního sboru. Můžeme sloužit ostatním a přijímat službu od dalších částí těla Kristova. O těchto i dalších otázkách se otevřeně diskutovalo i na týdenní pastoračku letos v létě. Mimo spoustu jiných příspěvků tam zazněla úvaha o společných hodnotách Křesťanských společenství. Bez nároku na úplnost bylo zmíněno pět hod-

not či principů, které se zdají vystihovat to, co bylo pro KS v minulosti typické a v čem bývala (a snad by měla být i nadále) jejich (tedy naše) síla: jsou to vztah k Písmu, osobní zvěstování

evangelia, sbor jako útočiště zraněných, prostor pro charismata a svoboda a spolupráce.

Dvanáct cest k poznání Boha

Peter Kreeft

Ježíš definoval věčný život jako poznání Boha (Jn 17:3). Jaké cesty k němu vedou? Jak vlastně můžeme poznat Boha a spolu s ním i věčný život? Myslím, že těchto cest lze nalézt dvanáct.

1. Jedinou konečnou a kompletní cestou je pouze **Ježíš Kristus**, Bůh sám v lidském těle.
2. **Církev** je Kristovým tělem, takže je možné poznat Boha také prostřednictvím církve.
3. Knihou církve je **Bible**. Tato kniha, podobně jako Kristus sám, je nazývána „Slovem Božím“.
4. Bible praví, že Boha je možno poznat v přírodě, ve **stvoření** (např. Řím 1. kap). To je přirozené, spontánní poznání Boha. Myslím, že nikdo, kdo žije na břehu moře, či třeba jen u živé řeky, nemůže být pouhým ateistou.
5. Opravdové **umění** může také zjevovat Boha. Znam bývajícího ateistu, který říká: „Existuje-li taková hudba jako Bachova, pak musí existovat Bůh“.
6. Lidské **svědomí** je hlasem Božím. Mluví neúprosně, bez jakýchkoliv „jestliže“, „a“ a „ale“. Zatímco ony první tři cesty k poznání Boha (1-3) jsou nadpřirozené, tyto tři poslední (4-6) jsou přirozené. Zjevují tři Boží atributy, po nichž lidský duch nejvíce touží: pravdu, krásu a dobrotu. To Bůh sám naplnil svět těmito třemi ... a vložil do nás touhu po nich. A zde je dalších šest cest či prostředků, díky nimž můžeme poznávat Boha.
7. **Rozum**, uvažující např. o přírodě, umění či o svědomí, může rozumovými argumenty dospět k poznání Boha.
8. **Zkušenost** člověka, život sám, jeho příběh, může také odhalit (zjevit) Boha. Můžete tak zahlédnout ruku Boží prozřetelnosti ve vlastním žití.
9. Také **kolektivní zkušenost** lidské rasy, ztělesněná v dějinách či tradici, vyjádřená např. krásnou literaturou, může také odkazovat k Bohu.
10. **Boží svědkové (světci)** zjevují svými životy Boha. Jsou Boží „reklamou“, zrcadlem, v něm Jej můžeme zahlédnout, jsou jakoby Jeho ztělesněním.
11. Naše obyčejná dennodenní zkušenost **plnění Boží vůle** může zjevovat Boha. Lze Jej lépe zahlédnout, je-li oko našeho srdce čisté: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha“.
12. **Modlitba** zjevuje Boha – obyčejná modlitba. Naučíš se více o Bohu a lépe jej poznáš během několika minut v modlitbě pokání než během celého života, stráveného v knihovně.

Naneštěstí, křesťané se občas neshodnou, zda ta či ona cesta je platná a použitelná. Ty cesty přitom podporují jedna druhou a jsou na sobě závislé – není nic bláznivějšího než chápat je jako soupeře a stavět jednu proti druhé, říkat „buď a nebo“!

Máte-li s tím sami problém, pak může být docela dobrým nápadem vyzkoušet je: Například, zaposlouchejte se do krásné hudby s modlitbou. Zamyslete se nad svým životem a hledejte v něm Boží ruku. Čtete knihy, které vyprávějí o dějinách a o velikých lidech v nich, o Božích skutcích minulosti. A modlete se! A klidně k tomuto seznamu připisujte další body, znáte-li nějaké. Jistě je více cest, jak nalézt a poznat Boha, než může obsáhnout kratičká úvaha – vždyť jej nemůže obsáhnout ani celičkový svět!

Na neděli 5. února 2006 od 9.30 hodin se připravuje výroční členské shromáždění sboru Křesťanské společnosti Ostrava

Věrnost

Marie Frydrychová

Slyšte slovo Hospodinovo, synové izraelští! Hospodin vede spor s obyvateli země, protože není věrnost ani milosrdenství ani poznání Boha. Kletby a přetvářka, vraždy a krádeže a cizoložství se rozmohly, krveprolití stíhá krev. Proto země truchlí, chřadnou všichni obyvatelé, polní zvíř a nebeské ptactvo, hynou i mořské ryby. (Oz 4, 1-3)

Nepřipomíná nám tento text články současných novin? Kletby, vraždy, cizoložství, krveprolití - vždyť zprávy sdělovacích prostředků nejsou o ničem jiném. A nechřadnou jen lidé, ale i zvíř, ptactvo a mořské ryby. Páni ekologové, četli jste někdy Ozeáše?

Prorok, žijící kolem roku 750 př. Kr., předvídá, že lidská i ekologická krize čeká člověka, který zavrhne věrnost, milosrdenství a poznání Boha. Zaujalo mě, že na prvním místě je jmenována věrnost.

Společnost, ve které žijeme, věrnost nepokládá za žádnou velkou ctnost. Manželská nevěra je chápána jako projev sympatického lidství, nedodržování smluv v obchodních vztazích se vyplácí jako zdroj vysokých příjmů, rušení slibů je zcela běžné. Nad tím už se nikdo ani nepozastavuje. Podle Božího slova však nevěrnost plodí jen zánik, vzniká z nedostatku poznání pravého Boha. Proto si položme základní otázku: Jaký je Bůh? Je věrný? Co to znamená věrnost Boha Abraháмова, Izákova a Jákobova, jaká je věrnost Ježíše Krista, jak se projevuje věrnost u Ducha svatého?

Svého ducha kladu do tvých rukou, vykoupils mě, Hospodine, Bože věrný. (Ž 31,6)

Tato žalmistova slova použil Ježíš na kříži. Ve chvíli odevzdávání svého ducha do rukou Otce počítal s věrností Boží, byl si jist svým vzkříšením. Jen tak mohl slíbit lotrovi po pravici, že ještě dnes spolu budou v ráji. Ježíš znal svého Otce a věděl, že je stoprocentně věrný. Zvědavci pod křížem a dokonce i nábožensky velmi vzdělaní lidé nerozuměli ničemu a domnívali se, že Ježíš prohrává. Ale Ježíš sám prokázal Bohu věrnost až na smrt a tím už se neztotožňoval s Otcem jen jako Boží Syn, ale i jako jediný opravdu věrný Syn člověka.

Věrný je Bůh, který vás povolal do společenství se svým Synem, naším Pánem. (1K 1,9)

Věrný Bůh nás povolal do společenství se svým věrným Synem. Bůh je věrný, a také jeho Syn je věrný. Tento prvorozený Syn dnes sedí na pravici nebeského Otce, ale nám byl seslán

jeho duch, Duch svatý. Ovocem Ducha svatého je mimo jiné také věrnost. Kde není Duch svatý, tam není ani věrnost. A naopak, kdo vykazuje věrnost Bohu, nevykazuje ji z nějaké vlastní ušlechtilosti, ale z Ducha svatého.

Nezapomeňme však, že nejde o jakoukoliv věrnost - někdo je věrný určité značce alkoholu, která z něho dělá závislého, jiný o sobě tvrdí, že je věrný své politické straně, i když ta se dávno zprofanovala.

Věrnost, která je podstatná a která plodí dobro na tomto světě, včetně šetrného zacházení s přírodou, je zcela závislá na naší věrnosti Bohu. Jestliže je věrnost ovoce Ducha svatého, pak je naprosto pošetilé se domnívat, že toto ovoce může plodit někdo, kdo se nesklání před autoritou Boží a nevešel do společenství s Ježíšem - Božím Synem a naším Pánem.

Nutno říct, že my lidé Boží věrnosti někdy nerozumíme. Náš život je příliš krátký, a Bůh pracuje v úplně jiných časových dimenzích, takže ne vždycky vidíme v každé oblasti, že se Boží slovo zcela naplnilo. Můj otec se nedočkal pádu komunistů, nedočkal se vrácení majetku, který mu byl ukraden, přestože Boha nikdy nepustil a nezradil. Ale na Boží věrnosti to nic neubralo. Boží věrnost se nevztahuje jen na nás, ale i na naše děti, až do tisíců pokolení těch, kteří Boha milují. Jak už jsem řekla, můj otec se nedožil navrácení svého rodného domu, ale dnes tento dům vlastní jeho vnučka, která se narodila až po jeho smrti a vesele si tu vyrůstají jeho dvě pravnučky.

Není to krásné? Není tato dokonalá, náš život přesahující, Boží věrnost daleko ušlechtilejší, než kdyby se naplňovala pouze v jediné generaci? Dění kolem nás, od povětrnostních změn až po náhlá úmrtí v rodinách, v člověku často vyvolá různé pochybnosti. Život jde úplně jinak, než bychom chtěli.

Ta nejhorší otázka, kterou si však v těžké situaci můžeme položit, je ono známé: "Kdyby byl Bůh, jak by tohle mohl dovolit?" Ta otázka nemá žádnou logiku. Bůh nám říká, odkud je

všechno zlo. On k nám jasně a nejrůznějšími způsoby už po mnoho tisíc let promlouvá a chce se nám dát poznat. Dokonce i vlastního Syna pro nás obětoval, abychom mohli žít z Boží věrnosti, žít s Ním. I ve chvílích našich nejtěžších zkoušek je *Bůh věrný a nedopouští, abychom byli podrobeni zkoušce, kterou bychom nemohli vydržet, ale se zkouškou nám připravuje východisko a dá nám sílu, abychom mohli obstát.* (1 K 10,13)

Bůh je věrný a co započal, to také dokončí. A cože to započal na nás, kteří za ním jdeme? Mimo jiné i dílo své věrnosti, která se v nás jako v zrcadle má odrazit naší věrností vůči Jemu.

Bud' věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života. (Zj 2, 10) Ano, náš Pán Ježíš Kris-

tus byl věrný až na smrt. Následujeme-li ho, očekává se od nás, že i my budeme věrni až na smrt, ale dostaneme za to, stejně jako náš Pán, vítězný věnec života. Věčného života. *Spolu se svým Pánem pak budeme tam, kde je On, Bůh nám setře každou slzu z očí a smrti již nebude, ani žalu ani nářku, ani bolesti už nebude, protože co bylo pominulo. A ten, který seděl na trůnu řekl: Hle, všechno tvořím nové. Napiš tato slova, jsou věrná a pravá.* (Zj 21) Toto je věrnost, kterou má na mysli Bůh a to je také jediná věrnost, která může pomoci lidstvu a dokonce i ostatnímu Božímu stvoření. Přejí vám i sobě, abychom v této věrnosti vytrvali až do konce.

Z MOPŘI přímo na PŘÍMO

Je zářivý večer. Za okny se již setmělo a podzim je zde v plné kráse. Sedíme s Benem a Markem v sborové kanceláři a popíjíme chutný čaj. Povídáme si a připomínáme všechna ta krásná zaslíbení, která Bůh k našemu sboru skrze mnohé služebníky v minulosti dal. Možná upadla v zapomnění, možná jsme je odložili i my sami, když jsme hned neviděli jejich naplnění. Přesto však Boží vůle s námi, naším městem i církví, stále zůstává. Nemusíme rozumět všem tajemstvím, ale víme jistě, že Bůh touží po setkání s námi. Bůh se sklání a přichází k nám pozemšťanům, kterým dal občanství v nebesích a výsadu stát se jeho dětmi. Stojí za to setkávat se s Ním a přinášet před Něj věci, které bychom rádi změnili, nejen v našem životě, ale též v naší zemi, městě, zaměstnání i rodině. Stojí za to přijít před Boha a říci mu „děkuji za to a ono“, byť mnohdy jsou těžkosti větší než my sami a jen ztěží je zvládneme ustát. Každé setkání s Bohem je nám vždy pomocí a při každém setkání cítíme odlehčení od všech břemen a problémů.

Dumáme o významu MOPři (modlitebně - přímluvné skupinky) a zvažujeme, zda a jak v těchto setkáních pokračovat. Toužíme po růstu prorocké služby a současně si uvědomujeme, že ta může vyrůst pouze z upřímného vztahu s Bohem skrze modlitbu -jiné cesty není. K modlitbě je povolán každý z nás a prorocká služba může vyrůst pouze z upřímných modlitebníků. Pevně věříme, že v našem spo-

lečenství zdravé „podhoubí“ pro vznik této služby existuje.

Proto chceme obnovit původní vizi modlitebně – přímluvné služby. Chceme navázat na původní skupinku a současně začít věci dělat trochu jinak, proto také skupinku symbolicky přejmenováváme z původní MO-PŘI (modlitebních přímluvců) na skupinu PŘÍ-MO (přímluvných modlitebníků) a otevíráme ji všem modlitebníkům.

Chceme, aby se v našem sboru mohla rozvinout pravidelná modlitební služba za potřebné, podpora pro růst chvály a ochrana služebníků. Toužíme vidět Boží slávu i naplnění Jeho slova, očekáváme vyslyšení a naplnění našich modliteb. Vždyť kdo z nás by dal svému dítěti hada, když jej prosí o rybu (Mt 7/10, Luk. 11/11)?

Všechny vás zveme na naše setkávání, která se budou konat vždy v 17:30 hodin ve staré sborové kanceláři na ul. Čujkovově v Zábřehu. Termín bude vždy dostatečně dopředu oznámen v neděli. **Příští setkání proběhne v pondělí 12. prosince v 17:30, na pátek 16. prosince pak plánujeme modlitební polonoc od 19:30 v „modlitebním domě U Jakuba“ v Bašce.**

Zvu tedy přímo Vás, a to přímo na PŘÍ-MO, a přeji, ať naše prosby jdou vždy přímo **J** Za rodící se tým přímluvců Jiří „Jurek“ Hueber.

Nicejsko - caňhradské vyznání víry

Již od dob prvních křesťanů se církev vyrovnávala s úkolem srozumitelně a přitom jednoduše shrnout obsah těch nejpodstatnějších výpovědí Písma o Bohu a o Božím jednání s člověkem. Pro židovské učedníky bylo úžasným, život měnícím zjevením, že ten Ježíš, kterého osobně znali, je Mesiáš a Syn Boží (Mat 16,16). Tváří v tvář mnohobožství okolního antického světa bylo naopak třeba zdůraznit, že tento Ježíš je nejen Pomazaný, ale že je KYRIOS – PÁN (Fil 2,11).

V průběhu prvních staletí se spolu s institucionalizací církve ustálila i podoba těchto „vyznání“. Postupně se forma, způsob i položení důrazů měnily a zpřesňovaly tak, jak se církev vypořádávala s různými bludy a pohanskými vlivy.

Kromě známého „Apoštolského vyznání“ z poloviny 2. století patří mezi základní vyznavačské texty, k nimž se dodnes hlásí většina pravověrných křesťanských církví, především vyznání „Nicejsko - caňhradské“. Pochází ze 3. století a bylo závazně formulováno na II. celocírkevním sněmu v Konstantinopoli roku 381.

**Věřím v jednoho Boha,
Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země,
všeho viditelného i neviditelného.
Věřím v jednoho Pána Ježíše Krista,
jednorozeného Syna Božího,
který se zrodil z Otce přede všemi věky:
Bůh z Boha, Světlo ze Světla,
pravý Bůh z pravého Boha,
zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem:
skrze něho všechno je stvořeno.
On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe.
Skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny
a stal se člověkem.
Byl za nás ukřižován, za dnů Poncia Piláta
byl umučen a pohřben.
Třetího dne vstal z mrtvých podle Písma.
Vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce.
A znovu přijde, ve slávě, soudit živé i mrtvé
a jeho království bude bez konce.
Věřím v Ducha svatého,
Pána a dárce života, který z Otce i Syna vychází,
s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován
a mluvil ústy proroků.
Věřím v jednu svatou, všeobecnou,
apoštolskou církev.
Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů.
Očekávám vzkříšení mrtvých
a život budoucího věku.
Amen.**

Opět je tu ProChrist!

Na jaře 2006 proběhne celoevropská evangelizační kampaň ProChrist, do které se zapojí i KS Ostrava – a to ve spolupráci s ostravskými sbory Církve bratrské a Apoštolské církve. Po delší době se tak opět můžeme těšit na řadu velkých evangelizačních shromáždění pro veřejnost za účasti duchovních poradců se zapojených sborů, jímž bude předcházet modlitební příprava i školení poradců.

ProChrist se koná v Evropě již po šesté. Jde o satelitem přenášenou evangelizační akci, jejíž hlavní program se uskuteční v Olympijské hale v Mnichově. Program pro ČR bude vysílán od **20. do 27. března 2006.**

Díky kampani ProChrist se Bůh může opět stát nejen tématem rozhovoru lidí v našem okolí. Tisíce lidí již při dosavadních akcích Pro-

Christ dostaly podnět k obratu v svém životě. Poznali lépe Boha a zažili to, že pochybnosti jsou dobrá věc tehdy, pokud ponechávají dostatek prostoru k úžasu.

Koncepce ProChrist je postavena na jedné ústřední akci, která se koná v Mnichově a potom na mnoha různých místních akcích po Evropě, kam je živý přenos přenášen. Díky tomu

mají akce na místní úrovni lokální rámec, ačkoliv jádrem celé akce je centrální přenos. Program obsahuje hudbu, rozhovory, divadelní scénky a evangelizační poselství evangelického pastora a předsedy YMCA v Německu Ulricha Parzanyho, na důležitá témata života.

Základem jsou modlitby

Osobní rozhovor s Pánem Ježíšem je předpokladem pro to, abychom poznávali Jeho vůli. Modlitebníci jsou tichým předvojem všech aktivit ve sboru a to samé platí i při akci ProChrist. Rozhodující není pouze počet lidí, kteří se modlí ale také to, za co se lidé modlí.

Vlastní evangelizaci bude proto předcházet „**projekt Daniel**“, který společně zahájíme ještě před Vánoce, na shromáždění **18. prosince**. Naším vzorem bude starozákonní prorok Dani-

el, který se modlil třikrát za den za naplnění Božích záměrů. Projekt nás má motivovat k modlitbám za naše přátele, rodinu, sousedy ... zkrátka za jednoho až tři konkrétní lidi z našeho okolí. Budeme se za ně modlit od prosince až do březnové evangelizace ProChrist

Chceme se v tomto závazku vzájemně povzbuzovat ve vytrvalosti, proto si jej budeme společně připomínat – v kázáních i na skupinách.

Již dnes se hledají dobrovolníci, neb práce je mnoho - na pořádnou žeň není dělníků nikdy dost! Udělejte si ve svém kalendáři volno na 20 – 27. března 2006!

www.prochrist.cz

Evangelizace má být součástí životního stylu sboru, jeho každodenní praxi a ne nějakou jednorázovou záležitostí. Proto zapojit se do ProChrist může pro nás samotné být příležitostí zamyslet se nad řadou otázek, souvisejících s tím, jak já osobně i náš sbor jako celek rozumí svému misijnímu poslání:

- Do jaké míry určuje evangelizace a misie rytmus života našeho sboru?
- Chceme dát svým kontaktům s nevěřícími lidmi speciální prioritu?
- Jsme ochotni věnovat síly, čas i prostředky, aby byla rozvinuta dlouhodobá evangelizační kampaň?
- Dovedeme si představit, že zahrneme přípravu na ProChrist do „normálního“ života sboru?
- Usilujeme o spolupráci s jinými sbory a skupinami ve svém okolí?
- Umíme si představit situaci a měli bychom z ní radost, kdyby náš sbor zažil příliv nových návštěvníků?
- Bohu záleží na lidech: i na těch, kteří o Jeho lásce dosud nemají tušení. Jaké aktivity v našem sboru jsou orientované na vlastní členy sboru a v jaké míře se zajímáme o lidi, kteří stojí mimo sbor?
- Jaký obrázek a mínění máme o lidech, kteří nepatří ke sboru? Bereme je vážně - s jejich problémy, starostmi, ale i s jejich představami o křesťanství a o církvi. Opravdu nás tito lidé zajímají?
- S jakými lidmi ve svém okolí máme nějaký kontakt a s kým naopak vůbec žádné vztahy nemáme? Jsou pro to nějaké konkrétní důvody?

Má na Tebe Ďábel právo?

Tomáš Dittrich

Opakovaně se u křesťanů setkávám s postojem: Hodně se modlím, tak není divu, že mám problémy – vždyť tomu zlému vadím. Dokonce jsem se nejednou, a to z úst vedoucích, setkal s výroky typu: „Měli jsme před akcí mnoho problémů, to znamená, že bude velké požehnání.“ Ty problémy, to byla porouchaná auta, výpadky dopravy, rozkopané ulice v době akce apod. Vůbec to nechci zlehčovat, ale jsem

přesvědčen, že takový přístup a očekávání problémy tak akorát přitahuje. Hrozí zde veliké nebezpečí: věřit v útoky víc než věřit Bohu.

Podle čeho poznáme úspěšnost svých modliteb? Rozhodně ne podle množství „satanických útoků“. Když jsou vyslyšené, radujeme se. Nejsou-li hned vyslyšené, neznamená to však, že jsme se nutně modlili špatně. A jak poznáme úspěšnost své služby? Stejně jako u

modliteb podle ovoce, a to často v delším časovém horizontu.

Promiň mi několik zvláštních otázek: Má na Tebe Dábel právo? Má na Tebe větší právo, když se modlíš a sloužíš Bohu naplno, než na někoho, kdo Pána Boha poslouchá méně? Bude Ti dábel, když děláš Boží vůli celým srdcem, škodit víc, než když Bohu naplno nesloužíš?

Jestliže jsi vydal svůj život Ježíši Kristu, je odpověď na všechny tyto otázky stejná: Ne! Bůh je naštěstí dost mocný, aby své děti dokázal dokonale ochránit. Je tak mocný, že se s Dáblem nemusí ani handrkovat, ani přetahovat. Jako ti, kdo jsme Kristovi, přece nepatříme do království tmy, ale do království Božího.

Když jsme s týmem z našeho sboru byli před 15 lety v jednom větším moravském městě na pozvání místního reformovaného sboru kázat evangelium a za město se modlit, staly se tam během našeho víkendového pobytu některé zlé věci: došlo tam k železničnímu neštěstí a v jednom domě uhořelo na balkoně dítě v kočárku. Nechci to předuchovňovat, ale měl jsem tehdy velmi zlý pocit, že jsme se nemodlili za ochranu. Od té doby, a kázali jsme na mnoha místech, už k ničemu takovému nedošlo. Myslím ale, že kdybych věřil tomu, že Dábel má právo dělat takové věci a Boží služebníky za jejich

službu svému nepříteli takto „odměňovat“, takové věci by se dít mohly.

Hluboce jsem si uvědomil, že dábel na mě nemá žádné právo: protože mu nepatřím. Když chodím s Bohem, jsem v bezpečí. Nebezpečná je pro mě jediná věc: nechodit s Bohem.

Tím neříkám, že křesťan nemůže být nemocný nebo že nemůže mít různé jiné potíže. V Bibli stojí: „Mnoho zla doléhá na spravedlivého, Hospodin ho však ze všeho vysvobodí.“ (Žalm 34,20a) To, že nás potkává spousta potíží, je skutečnost, ale někteří z nás jako by se tím spokojili. Často jde jen o přístup, o to, jak se na věc díváme a jak o tom mluvíme. Kdyby se Ti auto obrátilo na střechu a pak zase na silnici, vůbec by se nepoškodilo a nikomu by se nic nestalo, říkal bys, jaký že jsi to měl útok, nebo by ses radoval z Boží ochrany? Na tom nejlépe poznáš, zda jsi ohrožen duchovní úchylkou, o které mluvím, či nikoli. A když se Ti zadře motor, protože jsi nedolil olej, pochlubíš se, že jsi se stal obětí duchovního útoku, nebo svou nezodpovědností? To nedolítí oleje je moje osobní zkušenost.

Víra, to je totiž naše vítězství. Svět totiž nepřemáháme automaticky kvůli tomu, že je tu Boží milost: vítězíme vírou. Modlíci se křesťan, který chce Ježíše opravdu poslouchat, a jeho blízcí, to jsou nejlépe chránění lidé na světě.

Vypravíme se do Prahy?

Společné shromáždění Křesťanských společenství se koná v neděli 8. ledna 2006 ve 14.00 v Obecním domě na Smíchově. Shromáždění připravuje Rada KS s úmyslem oslovit a pozvat členy všech „Káesek“ z celé republiky. Služba dětem bude na místě zajištěna.

„Rádi bychom se už podruhé společně sešli ke slavnostní bohoslužbě na počátku roku. Je jasné, že vážit tak dalekou cestu do Prahy není snadné. Přesto vás chceme povzbudit, abyste přijeli. Rádi bychom, aby se všichni mohli zapojit. Pojd'me společně chválit, modlit se, slavit Večeři Páně a sloužit si navzájem. Pojd'me na začátku nového roku vyjádřit to, že k sobě pat-

říme a že si můžeme navzájem sloužit tím, co nám Bůh dal. Účast každého z vás je důležitá!“

Lednové slavnosti KS v Praze se zúčastní Kratochvílovi, zvažujeme i zorganizování výpravy na víkend. Připojte se nebo se vypravíte jen na neděli? Dejte vědět, at' co nejlépe zkoordinujeme plány. Bližší informace u Davida F.

V neděli 18. prosince 2005 bude představen projekt ProChrist v průběhu nedělního shromáždění od 9,30 hodin, kdy budou také rozdány propagační a modlitební materiály.

V neděli 22. ledna 2006 od 16 hodin v modlitebně Církve bratrské proběhne program IMPULZY vč. promítání zkušebního přenosu z Mnichova. Zváni jsou všichni zájemci, spolupracovníci, modlitebníci a sympatizanti ProChrist 2006 ze všech tří zúčastněných sborů (AC, CB, KS).

Alianční týden modliteb 2006

Náš sbor se stejně jako v posledních letech připojuje k **aliančnímu týdnu modliteb**, který se bude konat od **neděle 8. do neděle 15. ledna** v řadě ostravských sborů.

„Žijeme v zemi, kde na 100 manželství připadá 65 rozvodů, kde se třetina dětí rodí mimo manželství, kde je jedna z nejmenších porodností na světě, kde se od církve mezi nevěřícími očekává leda charitativní práce a jinak už skoro nic. Společně ale tento obraz můžeme změnit. Skrze pokání, štědrý spolupráci a obrácení církve zevnitř ven. Budeme se společně modlit, volat k Bohu za obnovu našich sborů i naší země, žehnat si navzájem. Především ale vzdáme čest Bohu, který nám dal to nejcennější: abychom měli život, a to život v hojnosti.“

Alianční týden modliteb na začátku ledna se poprvé konal v roce 1861. V současnosti je pouze jedním z mnoha mezinárodních modlitebních hnutí, přesto tento zvláštní týden i nadále představuje kontext pro modlitební setkávání evropských evangelických a evangelikálních křesťanů.

CÍLEVĚDOMÁ CÍRKEV

Když se známý americký časopis „Time“ pokusil v jednom z letošních čísel sestavit žebříček sta nejvlivnějších osobností, zařadil mezi slavné politiky, úspěšné podnikatele, vlivné umělce, vědce a myslitele i tři teology. Jedním z nich je Rick Warren - baptistický pastor, zakladatel sboru Saddleback (čti sedlbek) Church v Lake Forest v Kalifornii. Spolu s manželkou Kay založili sbor v jejich domě v lednu 1980 s jedinou rodinou.

Nyní s 20.000 účastníky každý víkend je sbor Saddleback jedním z největších a nejznámějších v Americe. Je označován jako nejrychleji rostoucí baptistický sbor v historii a největší sbor jižní baptistické konvence v USA. V posledních 10 letech tam bylo pokřtěno více než 12.000 nově uvěřivších. Sbor založil 34 dceřiných sborů a vyslal přes 4.500 svých členů na misii do celého světa.

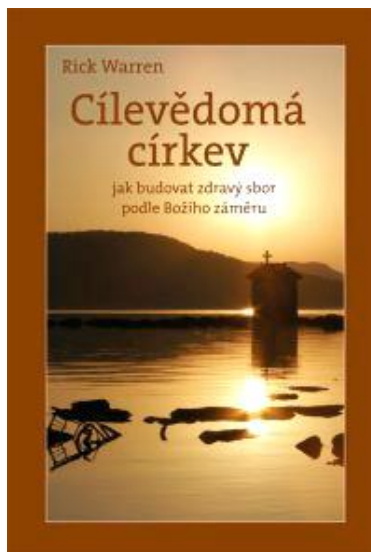
Kniha „Cílevědomá církev“ (*The Purpose-Driven Church znamená: Církev, určená svým záměrem*) byla přeložena do více než 25 jazyků a bylo jí prodáno přes milion výtisků. Říká se, že je kromě Bible snad nejprodávanější

knihou faktu v historii – prodalo se jí již 14 milionů. Získala řadu prestižních literárních ocenění a je používána jako učebnice na celé řadě seminářů.

Rick se narodil v San Jose v Kalifornii. Získal titul bakaláře na Kalifornské baptistické vysoké škole, mistra teologie na Jihozápadním teologickém semináři a doktorát na Fullerově teologickém semináři. Rick a jeho žena Kay mají dnes tři děti a žijí v California.

V češtině vyšla v nakladatelství Návrat domů s názvem „Proč jsme vůbec tady?“ Brzy po svém vydání byla beznadějně vyprodána a tak Návrat domů připravil dotisk. Podtitul knihy je „čtyřicetidenní zastavení nad smyslem života“ a čtenář je velice strhujícím způsobem veden jednotlivými kapitolami k poznání svého místa v Božím plánu pro člověka. Autor nás provádí takovými tématy jako je uctívání, obecenství, posvěcení, služba či evangelizace neotřelým a svěžím způsobem tak, že si člověk mnohé věci uvědomuje zcela nově a v zajímavých souvislostech. Je to kniha, která proměňuje náš křesťanský život.

Daniel Kuc, zpravodaj Bratrské jednoty baptistů, červen 2005

„Upozorňuji každého z Vás, kdo pracuje v církvi, na mimořádnou knihu Ricka Warrena CÍLEVĚDOMÁ CÍRKEV. Je to jedna z nejlepších knížek o budování sboru, jakou znám. Sám jsem ji četl anglicky již před deseti lety a jsem rád, že teď vyšla česky. Hodně jsem z ní čerpal, ale když jsem ji letos pro Návrat domů překládal, uvědomil jsem si, jak jsem byl v aplikaci některých dobrých principů nedůsledný. Kéž poslouží každému z Vás, kdo v církvi pracuje!“

Dan Drápal